

РЕШЕНИЕ

№ 1422

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 22.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11490** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ .

Образувано е по жалба на И. Д. С. от [населено място] срещу Решение № 14/30.10.2020 г. на кмета на [община].

В жалбата с развити доводи за незаконосъобразност на решението, като постановено в противоречие с материално-правните разпоредби. Твърди се, че в сочения от ответника чл. 47 от Закона за публичните финанси /ЗПФ/ не се съдържа никакво ограничение, даже напротив, изрично се установява, че общинският бюджет е публичен и като такъв достъп до информация за него имат всички заинтересовани лица и в съответствие с чл. 4 от ЗДОИ не се изисква никакъв особен правен интерес за достъп до обществена информация. Възразява се още, че видно от чл. 15, ал. 1, т. 7 от ЗДОИ информацията за бюджета и финансовите отчети на администрацията, съгласно ЗПФ е публична и попада в обхвата на обществената информация, в това число са и бюджета и финансовите отчети на общинската администрация. Жалбоподателят счита, че в оспореното решение липсва правилна и релевантна мотивация на оспорения отказ, както и че по повод исканата информация и основанията за отказ на ответника не попадат в нето една от посочените хипотези по чл. 37 от ЗДОИ. Претендира се от съда да отмени решението и да върне преписката за ново произнасяне, както и присъди направените по делото разноски.

Ответникът – КМЕТА НА ОБЩИНА Б., редовно призван, чрез процесуалния

си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по делото и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 5588/22.10.2020 г., подадено до кмета на [община], И. Д. С. е поискала достъп до обществена информация, на електронен носител, а именно: „1. Какви са сумите изплатени от общината към съконтрагенти за строителство, услуги и доставки по договори или фактури на стойност под праговете на чл. 20, ал. 4 от ЗОП за периода 01.01.2015 г. – 20.09.2020 г.; 2. Копие от всички фактури по т. 1 за периода 01.01.2015 г. – 20.09.2020 г.; 3. За периода 01.01.2015 г. – 20.09.2020 г. общината изпадала ли е в забава при изплащане на дължимите суми по договори със съконтрагенти и ако да за колко дни и каква сума на санкцията /лихва, неустойка/ по всеки договор по отделно, която общината заплаща; 4. Да се посочи източник на средствата за извършените плащания по т. 1 за периода 01.01.2015 г. – 20.09.2020 г. /сумите изплатени от общината към съконтрагенти за строителство, услуги и доставки по договори или фактури на стойност под праговете на чл. 20, ал. 4 от ЗОП/; 5. Ползвала ли е общината финансов кредит /ако е ползвала/ за периода 01.01.2015 г. – 20.09.2020 г., в какъв размер и от коя финансова институция; 6. Какви са сумите, заплатени от общината за лихви, такси обслужване и др. разходи по ползвания /ако е ползвала/ кредит/и за периода 01.01.2015 г. – 20.09.2020 г.; 7. Какви обезпеченията са представени на финансовата институция по т. 5 и на каква стойност; 8. Наложени ли са на общината финансови корекции от финансиращ орган по европрограми за периода 01.01.2015 г. – 20.09.2020 г.; 9. На каква стойност са финансовите корекции от финансиращия орган за всеки един проект по т. 8; 10. Каква е причината за наложените финансови корекции за всеки един проект по т. 8“. В заявлението се сочи още, че исканата информация е изключително значима и от особен обществен интерес, както и е ключова за осъществяването на обществен контрол и осигуряване на прозрачност на цялата дейност на общината.

С Решение № 14/30.10.2020 г. кметът на [община] е отказал достъп до поисканата от И. С. обществена информация по заявление вх. № 5588/22.10.2020 г. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че заявителят има адресна регистрация, пребиваване и живее в [населено място], както и че съгласно чл. 47 от ЗПФ се ограничава кръга на лицата, които имат право да търсят информация за разходваните публични средства. В решението се сочи още, че заявителката не попада в кръга на лицата, които имат право на контрол и получаване на информация по бюджета на [община], както и че ЗПФ е ограничил също кръга на лицата, които имат право да получават такава информация до „местната общност“, а заявителката не попада в този кръг.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е неоснователна

по следните съображения:

Оспореният в настоящото производство изричен отказ за предоставяне на обществена информация по ЗДОИ е издаден от компетентен административен орган – кмета на [община], „задължен субект” по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ. Съдържанието на постановения изричен отказ съответства и на разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ. Доколкото в оспореното решение се сочи, че „заявителката не попада в кръга на лицата, които имат право на контрол и получаване на информация по бюджета на [община]”, то съдът намира, че именно с това обстоятелство ответникът е мотивирал отказа си, като по съществуващото си същият е приел, че липсват законови предпоставки за предоставяне на достъп до исканата обществена информация. При постановяване на акта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, и които да мотивират неговата отмяна.

Настоящата съдебна инстанция намира също така, че оспореният отказ е постановен и в съответствие с приложимите материално-правни норми и в този смисъл се явяват неоснователни наведените от жалбоподателя доводи за незаконосъобразност. Легалната дефиницията на понятието „обществена информация” е дадена в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, съгласно която обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно чл. 9 от ЗДОИ обществената информация е официална и служебна, като съгласно разпоредбата на чл. 10 от ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл. 11 от ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации. Следователно, понятието „обществена информация” следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или за нещо, свързано с обществения живот в страната, респективно за дейността на задължените по закон субекти, които го създават или съхраняват. В процесния случай съдът намира, че поисканата от жалбоподателя информация, макар и безспорно същата да съставлява служебна такава, не следва да бъде предоставена, тъй като не се установява наличие на правен интерес от получаване на търсената информация. В тази връзка административният орган правилно е приел, че заявителката не попада в кръга на лицата, които имат право на контрол и получаване на информация по бюджета на [община]. Съгласно приложимата разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ всеки гражданин има право на достъп до обществена информация. Действително, законът не поставя изискване за правен интерес, но той се обуславя от целта на закона - заявителят да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Нормалната житейска логика изисква дейността на задължения субект по някакъв начин да засяга правната сфера на лицето, което търси информация, така че съставеното мнение да му послужи при упражняване на негови права или защита на негови интереси. В противен случай се предпоставя възможност за злоупотреба с правото на достъп до информация и упражняването му се превръща в самоцел. Този извод се основава и на разпоредбата на чл. 41 от Конституцията на Република България, която предвижда, че гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен

интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. Разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България предписва също така правата да се упражняват добросъвестно, като не се допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други. В случая няма данни за жалбоподателката действително да съществува някакъв специален интерес от търсенето и получаването на информация, описана в заявление вх. № 5588/22.10.2020 г. и касаеща дейността на [община]. По делото не се твърди жалбоподателката да има постоянен или настоящ адрес на територията на [община], както и няма данни същата да е била съконтрагент на общината по някакъв договор за строителство, услуги или доставки в периода, за който се търси информацията или за който и да било друг период преди и след това. Не се установява по какъвто и да било начин жалбоподателката да е била свързана с [община], така че търсената информация да може да ѝ послужи да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект – каквато в крайна сметка е целта на закона.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата в размер на 300 лева, представляваща реално изплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ Административен съд – София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. С. от [населено място] срещу Решение № 14/30.10.2020 г. на кмета на [община], като неоснователна.

ОСЪЖДА И. Д. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], да заплати на ОБЩИНА Б. сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: